

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

1713

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Jasminke Jenjić, predsjednice vijeća, mr. sc. Mirjane Juričić i Sanje Štefan, članica vijeća, te Ivane Firšt, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa punomoćnica Irena Brezovečki, dipl. iur. po generalnoj punomoći Su-511/13, protiv tuženoga Vijeća Hrvatske agencije za poštu i elektroničke komunikacije, sada Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti iz Zagreba, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupaju Domagoj Maričić, dipl. iur. i Lidija Antić, dipl. iur. po generalnoj punomoći Su-164/15, radi poništenja odluke klasa: UP/I-344-07/12-01/54, urbroj: 376-04/IV-12-09 (DM) od 22. kolovoza 2012., u predmetu izmjene općih uvjeta poslovanja, nakon održane usmene javne rasprave 29. lipnja 2015.,

presudio je

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje odluke Vijeća Hrvatske agencije za poštu i elektroničke komunikacije, klasa: UP/I-344-07/12-01/54, urbroj: 376-04/IV-12-09 (DM) od 22. kolovoza 2012.

Ova će se presuda objaviti u »Narodnim novinama«.

O b r a z l o ž e n j e

Tužitelj je osporio uvodno navedenu odluku Vijeća kojim mu je naloženo da u roku od osam dana od primitka odluke izmijeni svoje opće uvjete poslovanja tako što će u njima navesti načine plaćanja računa za pruženu elektroničku komunikacijsku uslugu, a ukoliko je plaćanje računa moguće na prodajnim mjestima HT-a, isto mora biti bez naknade s time što prema točki II. izreke odluke opći uvjeti poslovanja izmijenjeni u skladu s točkom I. će se primjenjivati na postojeće krajnje korisnike usluga danom objave izmjena.

U pravovremenoj tužbi tužitelj ističe razloge nepravilne primjene zakona i podzakonskih propisa, nepotpuno i nepravilno utvrđenog činjeničnog stanja odnosno zbog toga što iz utvrđenih činjenica izveden nepravilan zaključak u pogledu činjeničnog stanja uslijed nepostupanja prema pravilima postupka, s time što predlaže u održavanje usmene rasprave radi razjašnjenja činjeničnog stanja.

U tužbi navodi kako je prije donošenja osporene odluke tuženik komunicirao s tužiteljem i tražio očitovanje vezano uz saznanje da tužitelj naplaćuje 5,00 kn provizije kod naplate svojih računa u poslovnica svoga društva. Tužitelj drži da je nepravilno u predmetnoj stvari primijenjen zakon i podzakonski propis s obzirom na to da je tuženik prekoračio pravne okvire postavljene u odredbi članka 12. stavka 1. točke 2. Zakona o elektroničkim komunikacijama (»Narodne novine« 73/08. i 90/11. – dalje u tekstu: ZEK) te s njime povezane odredbe članka 7. stavka 7. Pravilnika o načinu i uvjetima obavljanja djelatnosti reelektroničkih komunikacijskih mreža i usluga (»Narodne novine« 154/11. – dalje u tekstu: Pravilnik o djelatnostima). Naime, tuženiku je u nadležnosti nadzor i regulacija cijena, cjenika usluga i općih uvjeta poslovanja a prema odredbi članka 7. stavka 7. navedenog Pravilnika o djelatnostima tuženik može odlukom izmijeniti, dopuniti i ukinuti pojedine odredbe općih uvjeta poslovanja samo ako utvrdi da su u suprotnosti sa ZEK-om i propisima donesenim na temelju ZEK-a. S obzirom na to da ni ZEK ni bilo koji drugi zakonski ili podzakonski propis ne isključuju pravo tužitelja da nadoknadi trošak koji mu nastaje prilikom plaćanja računa za pruženu elektroničku komunikacijsku uslugu u

vlastitim prostorijama nalazi da tuženik nije imao pravnu osnovu naložiti tužitelju izmijenu uvjeta poslovanja, a posebno ne narediti da se ista pruža bez naknade. Time je tužitelj prekoračio svoja ovlaštenja iz odredbe članka 5. stavka 1. ZEK-a jer je djelovao izvan djelokruga i nadležnosti utvrđenih tim Zakonom.

Posebno navodi da je sukladno odredbi članka 42. stavka 2. ZEK-a dostavio tuženiku na uvid svoje opće uvjete poslovanja koje je korigirao posljednji put 15. travnja 2012. odnosno 29. ožujka 2012. upravo radi usklađenja s Pravilnikom o djelatnostima pa kako tuženi nije imao primjedbi drži da je time presumirana njihova valjanost.

Smatra da je osporenom odlukom povrijeđen zakon, da tuženik ne promiče regulatornu predvidljivost niti osigurava dosljedan regulatorni pristup te diskriminira tužitelja u odnosu na ostale operatore elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga jer samo u odnosu na njega tumači Pravilnik o djelatnostima na izloženi način.

Nadalje, tvrdi tužitelj da naknada u iznosu od 5,00 kn po transakciji ne predstavlja naknadu koja se temelji na odredbama ZEK-a već na odredbi članka 163. Zakona o obveznim odnosima prema kojoj dužnik snosi troškove ispunjenja ukoliko ih nije prouzročio vjerovnik a to stanovište, po mišljenju tužitelja, potvrđuje i mišljenje Hrvatske narodne banke u spisu predmeta, na koju se i tuženi u spornoj odluci poziva.

Drži tužitelj da je činjenično stanje nepotpuno i nepravilno utvrđeno s obzirom na to da uopće nije utvrđeno je li tužitelj na temelju Pravilnika o djelatnostima bio dužan u svojim općim uvjetima regulirati i odredbu o mogućnostima plaćanja računa u vlastitim prodajnim prostorima i o načinima plaćanja računa te da li predmetna naknada potpada pod nadzor tuženoga. Pri tome upozorava da način naplate naknade korisnicima koje jesu dio općih uvjeta poslovanja, nisu isto što i kanali plaćanja odnosno mogućnost plaćanja vjerovniku putem pošte, Fine, Internet-bankarstva i prodajnih centara. Po mišljenju tužitelja, naknada od 5,00 kn koje je naplaćivao predstavlja stvarni i dokazivi trošak što je pravo vjerovnika da naplati, a nije derogirano ni ZEK-om ni Pravilnikom o djelatnostima ni bilo kojim drugim važećim popisom.

Povrede odredaba Zakona o općem upravnom postupku (»Narodne novine« 47/09. – dalje u tekstu: ZUP) tužitelj nalazi u propustu tuženika da u uvodnom dijelu odluke u smislu članka 98. stavka 2. naznači ime stranke na koju se isto odnosi te oznaku je li postupak pokrenut po službenoj dužnosti što je konkretno izostalo.

Stoga tužitelj predlaže da sud tužbu uvaži i poništi navedenu odluku.

Tuženo tijelo, dostavljajući spise predmeta upravnog postupka, protivni se tužbi i očituje se na navode o povredi zakona. Tvrdi da nije prekoračio svoje ovlasti jer je ovlast za nadzor općih uvjeta poslovanja operatora jer proizlazi iz članka 12. stavka 1. točke 2. ZEK-a i nije vremenski ograničena. Smatra da je nalog koji je predmetnom odlukom postavio tužitelju u okviru njegovih zadaća zaštite interesa krajnjih korisnika pri čemu je njegova dužnost poticanje davanja jasnih obavijesti u pogledu transparentnosti cijena i uvjeta korištenja usluga, sukladno odredbi članka 5. stavka 4. ZEK-a.

Naknada koju je tužitelj naplaćivao nije neposredno za elektroničku komunikacijsku uslugu, ali je s tom uslugom usko povezana pa smatra da je bio ovlašten intervenirati na način kako je to načinjeno osporenom odlukom. Pritom je vodio računa o načelu razmjernosti te dao tužitelju slobodu odlučivanja o uvođenju načina plaćanja računa koji mu najviše odgovara.

Osvrće se na navode tužbe u pogledu pogrešno odnosno nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja navodeći kako je cilj općih uvjeta poslovanja da krajnji korisnici dobiju jasne i sveobuhvatne informacije o svim elementima svog odnosa s operatorom, što uključuje i način plaćanja računa.

U pogledu navodnih povreda postupka navodi kako su iste nisu od utjecaja na rješavanje predmeta pa predlaže da Sud tužbu odbije kao neosnovanu.

Tužitelj se podneskom od 16. studenog 2012. očitovao na odgovor na tužbu tužitelja naglašavajući navode i razloge svoje tužbe. Pri tome upućuje na razloge određenih odluka i rješenja Ustavnog suda iz kojih proizlazi da je građaninu, a to znači fizičkoj ili pravnoj osobi, načelno dopušteno činiti sve što nije zabranjeno Ustavom ili na Ustavu temeljenom propisu dok se državna tijela mogu kretati jedino u okvirima dopuštenim zakonom. Stoga smatra da tuženik neovlašteno širi svoje ovlasti pa stoga predlaže da Sud tužbu usvoji i poništi osporenu odluku.